

Corin Bianu

ISUS

r o m a n

EDITURA HERALD
București

CUPRINS

I. ÎNCEPUT DE DRUM	5
1. Botez în apele Iordanului.....	5
2. Ispita vine dinspre Ierichon	25
3. La Sinagoga din Capernaum.....	30
4. Casa lui Petru.....	40
II. ATRAGEREA UCENICILOR	52
1. Către Nazaret și tot așa	52
2. Maria își amintește de când era mică	65
3. Ospăț la Matei, cu farisei nepoftiți	71
4. Revenind cu gândul la botez	79
III. NUNTA DIN CANA.....	83
1. Nunta din Cana.....	83
2. Maria din Magdala și alte vindecări la Capernaum.....	95
3. Revenind din părțile Tyrului și Sidonului.....	98
4. Gogh din Capernaum la Caiafa din Ierusalim	103
IV. MUNTELE FERICIRILOR	107
1. Fericirile.....	107
2. Cinci pâini și doi pești	118
3. Isus merge pe apă	122
V. ISUS, DE PAȘTE LA IERUSALIM	127
1. Nicodim și întâlnirea vieții sale	127
2. O nouă mărturie a lui Ioan Botezătorul	132
3. Femeia samariteană.....	134

VI. TRIMIȘII LUI IOAN BOTEZĂTORUL	139
1. Botezătorul, dus la fortăreața Macheront	139
2. Maria își aduce aminte de prigoană, se teme și se mută din Nazaret	144
3. Isus iartă păcatele și nemulțumește pe cărturari	147
4. Legiune e numele lui!	151
5. Pilat e războinic neînfricat, dar... ..	155
VII. ÎNVIEREA FIICEI LUI IAIR.....	157
1. Minunea învierii Semidei.....	157
2. Veronica dă bani pentru săraci.....	164
3. Omul cu fața pământie la Caiafa	166
4. Pontius Pilat nu știe de glumă	170
VIII. UCIDEREA LUI IOAN BOTEZĂTORUL.....	176
1. Cuza își face îndatoririle.....	176
2. Maria re trăiește tinerețea	182
3. Isus la Nazaret. Necredința locuitorilor	185
IX. AȘTEPTÂNDU-L PE ÎNVĂȚĂTOR DE SĂRBĂTOAREA CORTURILOR.....	189
1. Pilat află despre supărările lui Caiafa.....	189
2. Slujba de Yom Kippur	190
3. Așteptându-l pe Învățător la Marele Templu, de Sărbătoarea Corturilor	193
4. Isus, izvor de apă vie	200
X. VINDECĂRI ÎN ZILE DE SABAT ȘI ÎNVIEREA LUI LAZĂR.....	206
1. Vindecarea slăbănogului.....	206

2. Vindecarea orbului	216
3. Femei multe și toate îndrăgostite.....	220
4. De la galeriile lui Solomon, pe Muntele Măslinilor.....	227
5. Boala lui Lazăr e pentru slava lui Dumnezeu!	235
6. Sinedriul întărește hotărârea de ucidere a lui Isus	240
XI. SCHIMBAREA LA FAȚĂ	243
1. În ținutul Cezareei lui Filip.....	243
2. Schimbarea la Față	250
3. Când credința e puțină, trebuie post și rugăciuni.....	254
4. Isus vestește moartea și învierea lui	255
5. Isus plătește darea pentru Templu	257
6. Cel mai mare în Împărăția cerurilor	259
7. Imboldul divin pentru îndreptarea lumii.....	260
8. Foc din cer	270
9. De-a lungul Iordanului.....	271
10. Copilașii. Tânărul bogat.....	275
11. A treia vestire a patimilor	277
12. În drum spre Ierichon	278
XII. CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA	285
1. Uneltiri împotriva lui Isus	285
2. Isus plânge pentru cetate	290
3. Izgonirea vânzătorilor din Templu	295
4. Puterea lui Isus	296
5. Femeia prinsă în păcat	298

6. Birul Cezarului	299
7. Pedepsirea Ierusalimului	304
8. Cina cea de taină	308
 XIII. JUDECATA.....	324
1. În curte la Hanan.....	324
2. Descoperirea vânzătorului	327
3. Isus, acasă la Caiafa	330
4. La Pilat, la fortăreață.....	332
5. La Irod Antipa.....	343
6. Iarăși la Pilat.....	346
 XIV. ATÂT DE MULT A IUBIT DUMNEZEU LUMEA.....	350
1. Pe calea Golgotei	350
2. Semne cerești	354
3. Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea.....	358
 P O S T F A Ț Ă.....	362

I. ÎNCEPUT DE DRUM

1. Botez în apele Iordanului

Andrei și ai lui se află deja, înșiruiți printre cei plecați la drum, când el văzu soarele răsărind. În lumina cenușie a fost mai întâi o vâlvătaie pe partea cealaltă a mării, în stânga jos, ca un foc ce pâlpâia pe apă, cu atât mai de mirare. Apoi, apăru puțin câte puțin din valuri, o roată roșie, schimbându-și încet-încet culoarea în alb strălucitor, pe măsura înălțării pe cer. E obișnuit să se trezească dimineața devreme, așa că e normal să fi văzut miracolul răsăritului pe când ceilalți însoțitori încă mai moșăie pe cămile. Ieșiseră la drumul mare, când stelele începeau să dispară, clipind una câte una în cenușiul lăptos de deasupra, și își dăduseră seama de îndată că n-aveau cum fi primii, atâta vreme cât există oameni de meserie într-ale călătoriilor! Dar faptul că și ei sunt urmați de alții, le-a dat un simțământ de mândrie și încredere: da, au plecat la drum după alți oameni, nu sunt însă chiar ultimii, de râsul tuturor!...

Acum privește bucuros cum răsăritul soarelui a schimbat totul în cale, a înviorat dintr-odată tot ce se vede, munte, văi, oameni, animale, ierburi și copaci, pământ și apă! În stânga se deslușește limpede cum scipește marea dedesubt, ca o întinsă oglindă strălucitoare. Dacă până acum se întrezăreau prin ceața zorilor, grupuri-grupuri zgribulite ce mergeau cu hotărâre spre miazăzi, călări pe cămile, catări, măgari sau pe jos, din momentul în care ziua deveni stăpână, priveliștea e cum nu se poate mai frumoasă! De aici de pe munte se vede Marea Galileei ca un oval de apă, semănând cu o harpă așezată la picioarele muntelui și vederea ei încântă pe privitori.

În timp ce animalele se îndeamnă mai vioaie la drum, Andrei se uită zâmbitor cum razele soarelui urcă viguros deasupra valurilor nestatornice și fărâmițează oglinda mării în nenumărate altele mai mici și mai neastâmpărate, care fură ochii doar pentru a-i orbi într-un joc vesel și nevinovat. E aceeași priveliște care îl încântă aproape în fiecare dimineață pe malul mării, dar acum o

vede de deasupra și nu pentru prima dată. În partea cealaltă, în dreapta, cerul e la fel de senin până în depărtări și se văd albind în zarea albastră vârfurile munților Sichem și Tabor.

Știe bine drumul, pentru că l-a bătut cu piciorul de nenumărate ori. Se întinde mult deasupra mării, dar și acolo jos e frumos, numai că e altfel, cu mici limbi de pământ acoperite cu verdeață și înțesate de leandri, tamarini și caperi spinoși, care înaintează în apă. Țărmlul mării e alcătuit din stânci și pietriș curat, fără nămol, lângă apele animate de ușoara tălăzuire a valurilor. De parcă i-ar fi înțeles gândurile, pescărușii încep a slobozi strigăte ascuțite și chiar se înalță pe cer, mici ghemotoace albe ce se aruncă în zboruri iuți deasupra apei, în timp ce alte păsări de mare, nevăzute, scot strigăte mai înăbușite și mai grave. Iar pe fâșiile înverzite de pământ ce pătrund în apă începe o forfoteală de păsări și târătoare, ceva de speriat! Dar și aici, sus, prinde a se auzi tot mai tare cântecul păsărelor din copaci și din tufișurile de pe margini: mierle, pițigoii, prigorii, acoperind ici-colo țărâitul greierilor și al cosașilor din iarbă, dezlănțuiți parcă într-o întrecere, care pe care...

Îi place, cum să nu-i placă începutul de zi pe pământul ce-l calcă acum? De-a lungul mării, drumul e destul de lat, copitele cămilelor țacăne înfundat și adormitor pe pietrișul bătătorit. Nici nu se miră că ajunși în dreptul Cetății Tiberiada, unii dintre tovarășii de drum cotesc pe muntele ce se năruie în mare și merg cu marea în spate, coborând tot mai mult, chiar spre Tiberiada, așezată jos de tot; apoi poate urcă din nou ocolind, până la Nazaret sau Cana. Ceva mai târziu și alții o vor lua la fel de scurt, tot în dreapta, pe valea muntelui Tabor, că nu toți cei ce bat drumul spre miazăzi călătoresc la Ierusalim, dar rămân destui ce-și continuă drumul drept înainte. Alte căi mai lesnicioase către orașele dinspre apus nu pot fi în această țară muntoasă, cu văi bogate, dar rare, de le numeri pe degetele de la o mână!

Până una alta privește de unul singur în depărtare, imaginea e plăcută și odihnitoare, cu costișe și văi largi, acoperite de semănături mănoase, cum numai în Galileea poți întâlni! Ogoarele semănate cu grâu, in, orz, ovăz arată ca niște pete de culoare, legate strâns între ele până sus, pe coamele dealurilor. În timp ce grâul și orzul sunt încă verzi și n-au dat în spic, inul se recunoaște ușor,

că a început să înflorească, iar florile sale albastre sunt felii de cer căzute pe pământ. Vița de vie se înfățișează în linii verzi, ondulate pe pământul negru-roșcat, ce urcă și coboară până se pierd în zare, ducând cu ele aleanul celor ce le recunosc și le știu menirea.

Îndată după răsăritul soarelui, Andrei înțelese brusc, cu încă o undă de veselie în tristețea înnegurată ce-i mână pe oameni la drumul acesta lung, că orice bucurie cuprinde într-însa și un pic de amărăciune! Până să se reverse puhoiul de raze aurii, fetișcana stătuse lipită de pieptul lui pe cămila pe care se mai află sora ei, o fată și mai mică, ținută la rându-i în brațe. Se simțea tare bine la mijloc, sprijinită de pieptul lui vânos, dar de-acum va sta cât mai departe... Lumea trebuie să înțeleagă doar ceea ce este de înțeles, anume că o călătorie îi apropie vrând-nevrând pe oameni, dar numai cât durează ea, pentru că apoi revine despărțenia tuturor acelora siliți de împrejurări să meargă înghesuiți. Parcă pentru a face și mai limpede acest adevăr al tuturor iudeilor, o văzu pe Adnana cum se foiește puțin, își dezbracă veșmântul lung și grosuț, o săltă o clipă pe cea mică și îl așează triumfătoare între el și ele. De bună seamă că tot de aceea părinții fetei le-au dat-o cu ei pe cea mică, iar lor le-a rămas să ducă poverile.

Știe bine că așa a lăsat Dumnezeu: până la măritiș, fetele trebuie să stea separate de băieți, adevăr ce nu-i supără pe iudei, altele sunt supărările lor, dar ele se trag de la semeni, nu de la Dumnezeu. În Dumnezeu stă acum toată speranța de a-i scăpa de răutatea oamenilor! Tocmai de aceea s-au și pornit la drum atâția călători. Cu o zi înaintea lor au plecat alții, după ei vor mai urma alții și tot așa, dar până când? Salvarea poate să vină numai de la Dumnezeu și se pare că acel moment e din ce în ce mai aproape...

În ajun tocmise două cămile pentru a călători de la Capernaum, cu Adnana și ai ei la Iordan și apoi, mult în josul râului, aproape de Marea Moartă. Se minunează cum s-a legat de fetișcana aceasta, mult mai tânără decât el, și speră că îndrăzneala îi va fi cu noroc. Mai înainte, a trecut pe lângă ea de nenumărate ori fără să-l fi interesat câtuși de puțin, dar ce e drept, era și micuță. Deodată l-a apucat dragostea pentru ea. Îi știe și părinții, ba a văzut chiar că le-ar plăcea să-și dea fata după el, pentru că e harnic și cuminte.

Se înțelege că n-a acceptat nicio plată de la tatăl ei, din moment ce i-a mărturisit că și-ar dori-o de soție. În schimb, bătrânul i-a pus în vedere că se va îngriji el de merinde pentru drum, iar după cum arată poverile de pe cămila lor, e limpede că a vorbit serios. Fapta lui e cu atât mai de luat în seamă, cu cât viața de azi devine tot mai grea. Se cunosc de mult timp, pentru că Eliah, tatăl copilei, e negustor de pește și s-au înțeles mereu, fie că negustorul nu le poate plăti marfa pe loc, întrucât nu are cumpărători și se vede obligat să pună peștele la sare ca să nu se strice pe drumurile lungi și depărtate, fie că el și fratele Simon au avut uneori nevoie de bani mai înainte de a-i duce peștele prins. Așa e pe la ei, oamenii din preajma mării sunt pescari din tată-n fiu, cum e cazul lor, ori negustori de pește, ca tatăl fetei, sau măcar cărăuși cu măgari și cămile!

Animalul pe care îl călăresc ei e bătrân și docil, o femelă roșcată, năpărlită de bătrânețe, cu părul ros la cocoase, dar pentru ce le trebuie lor e bună. A doua cămilă e ceva mai tânără și chiar îi seamănă, de parcă i-ar fi fiică. La drept vorbind, Andrei își dă seama că părinții copilelor au ales bine, pentru că și poverile sunt multe și apasă mai greu, chiar dacă oamenii ce o călăresc nu sunt prea voluminoși. Dar cu toții vor să se întoarcă repede, deși nici să alerge pe drum nu vor. Și-au făcut socoteala că dacă merg toată ziua, doar cu scurte popasuri la marginea râului pentru hrana oamenilor și-a animalelor, vor înnopta împreună cu mare parte dintre tovarășii de drum, iar a doua zi la amiază vor fi acolo unde vor să ajungă, în Iudeea, tot pe malul Iordanului, în dreptul orașului Ierichon. A apărut pe acolo un pustnic, Ioan, care botează în apele râului, bărbați, copii și chiar femei măritate!

Eliah, negustorul, se plânge și el că de la o vreme nu mai poate s-o scoată la capăt cu negustoria. Mai spune că azi își amintesc doar cei bătrâni cât de bine se trăia pe vremea părinților lor. S-au dus ca și când n-ar fi fost anii îmbelșugați ai domniei lui Irod cel Mare. E aproape o jumătate de veac de atunci! A fost, ce e drept un tiran, viața omului nu însemna nimic pentru el, dar îi omora mai ales pe cei de sus, de care se temea că ar fi vrut să-i fure puterea, cu cei de jos nu-și punea mintea. Avea nevoie de mâini de lucru, nu de oameni morți. Jos acolo, îi trebuiau lucrători vii și nenumă-

rați. Marile și ambițioasele clădiri înălțate de el au fost făcute pe bani, lucrătorii și familiile lor avuseseră de câștigat! Toată lumea câștiga. Cetățile, palatele și stadioanele se văd și acum, chit că nu tuturor iudeilor le plac spectacolele în care oamenii se omoară între ei sau jocurile nerușinate. Tot acel mare conducător a refăcut și Templul. Pentru a reuși cel mai mare monument din lume, a pus să se cioplească un întreg vârf de munte! Iar acum e mai bine? E mai rău ca pe vremea lui! Viața s-a asprit rău, iar stăpânitorul roman răspândește groază peste tot, de sus și până jos, nu doar în rândurile bogătașilor de la vârf...

Țăranii trebuie să dăruiască Templului „primele fructe” din toate recoltele și pe „cel dintâi născut” din fiecare turmă, iar pe deasupra, statul ia și el câte un sfert din orice recoltă de cereale, legume, fânețe și celelalte, ca și din toate turmele de animale. Astea sunt doar obligațiile, însă li se adaugă zecimea din fiecare recoltă, ca „dar” făcut de bună voie! Iar toți bărbații adulți plătesc din vremuri străvechi Templului o jumătate de sekel pe an, ca impozit.

Partea mai proastă, după cum spune Eliah, e că înrăutățirea a început îndată după domnia lui Irod, pentru că Arhelaos, fiul său, s-a dovedit a fi un prost și un nepriceput, o fiară! Îi adusesese pe oameni în starea jalnică de a se sfâșia între ei și s-ar fi prelungit chinul tuturor, dacă nu-l înlăturau după zece ani de domnie rea, tot stăpânii de la Roma, care-l și puseseră! Roma l-a înlocuit, nu din dragoste pentru popor, ci din teama că pierde provincia cu toate veniturile ei însemnate și cu așezarea ei, tare trebuincioasă lor. Dar, ca învățare de minte și pentru unii și pentru ceilalți, au unit Iudeea cu Samaria și Idumeea, nu să îmbunătățească traiul poporului, ci să-l stăpânească mai sigur! Iar întreg poporul iudeu, de sus și până jos, a dus-o și o duce tot mai rău sub jugul romanilor, care îi sug toată vloga. Cum să rabzi, când nu se mai poate răbda?!

Parcă-l vede pe Eliah, spunându-le cu tristețe:

– Măi băieți, poporul nostru e ca Iordanul! Așa cum, de la începutul lumii, râul Iordan curge prin mijlocul pământurilor locuite de iudei și le umple de viață, înflorindu-le și dăruindu-le roade bogate, dar își lasă prinosul de ape pradă nimicității în Marea Moartă, la fel este și cu harnicul popor iudeu, care lucrează pământul de pe malurile Iordanului, și în loc să se bucure de roadele lui bogate, se

tot zbate din vechime în van, vărsându-și prinosul, tot într-o „mare moartă”, pradă neantului. Poporul iudeu a robit secole întregi în Egipt până a reușit să scape de robie și să se întoarcă pe pământurile sale, dar de o vreme încoace, robia a venit ea peste poporul iudeu, acasă la el, adusă de cotropitorul roman, ajutat mișelește de conducătorii iudei lacomi, proști și lași, care îndură toate umilințele, numai ca să fie lăsați să rămână la domnie...

Tot eu va mai spun că așa cum țăranul cunoaște rostul semănaturilor sale și se bucură de recoltă și cum păstorul își îngrijește animalele ca să se înmulțească, cum și pescarul știe mersul peștilor pe care îi prinde în mare ca să-și câștige traiul, tot așa și negustorul știe rostul banilor pe care îi adună; că banul se cultivă, la fel ca și grâul, ca oile, are și el un mers al lui, ca al peștilor, dar prinosul anual se cunoaște nu doar la fiecare cultivator în parte, adică negustorul, ci și la măsura țării, care în zilele de azi nu mai beneficiază de întregul prinos, pentru că mare parte din el ia calea străinătății, la stăpânii din afară, ajutați de stăpânii dinăuntru, la fel de lacomi și de cruzi!

Așa e: iudeii muncesc pe rupe, iar totul e în zadar. Dar până când? Parcă Iahve s-a supărat pe iudei, de le-a mers din rău în mai rău! Tot de la neguțător, a mai aflat că guvernatorul Pontiu Pilat se dovedește și mai păcătos pentru ei, ca unul ce este din afară, un stăpân fără milă și fără cruțare pentru cei stăpâniți. A adus năpaste și mai mari pe capul lor. S-au adunat peste cinci ani de zile de când îi sugrumă monstrul acesta, om fără inimă, brutal, care nu a făcut nimic pentru iudei și nu face, ba a încercat chiar să bage mâna în banii marelui Templu al lui Israel, ceea ce n-a îndrăznit niciunul dintre cei de dinaintea! Cu minciuna că vrea să construiască apeducte în folosul israeliților, le-a cerut bani mai marilor Templului! Ar fi fost destul să deschidă tezaurul, că nu se știe ce căi ar fi urmat grămezile de bani dăruți de credincioși din sudoarea frunților...

Viața s-a scumpit în așa hal că în ziua de azi nu mai poți cumpăra nimic cu un sekel! Elias, care știe multe în meseria lui, spune cu patos că înainte, cu un sekel de argint se îndestula o întreagă familie la masă. Acum, în cel de al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberius, simbria lunară a unui muncitor e de trei-

zeci de sekeli. Muncești o lună la stăpân pentru treizeci de arginți, cu care nu poți să faci mai nimic! Doar mâncarea sărăcăcioasă a familiei, atât.

La fel gândesc toți iudeii de jos, numai că nu le mărunțesc așa negustorește, cum știe Elias. Doar viitorul le mai poate aduce bucurie! Speranța lor a devenit așteptarea. Dar o așteptare năpăstuită, plină de chinuri, fel și fel! Sinagogile se umplu de oameni care ascultă sfintele scripturile cu smerenie și speranță. Învăță și repetă ce spun ele, frânturile purtate în filactere de toți credincioșii glăsuiesc în rândul poporului de jos numai despre eliberarea de sub cruzii stăpânitori și de alungarea sărăciei; ceilalți, bogații, vor fi purtând în filacterele lor aurite, altfel de predici ori profeții! Nu numai Elias, un negustoraș dintre cei mici, își amintește mereu spusele profetului Isaia: „Domnul vine în văpaie și carele lui sunt ca o vijelie, ca să dezlănțuie cu fierbințeală mânia lui și certarea cu văpăi de foc”. Asta e, pentru că de-acum numai la Dumnezeu a rămas nădejdea! Vestitul Isaia a mai spus că judecata poporului a rămas departe și dreptatea nu poate să ajungă la el! „Noi așteptăm lumina, dar iată întunericul; așteptăm, revărsatul zorilor, dar umblăm în beznă! Umblăm bâjbâind, ca orbii pe lângă zid.” Știe ce știe, acest glas al lui Dumnezeu ce a început să răsună în Iudeea prin gura lui Ioan Botezătorul! Oamenii de jos sunt sătui de robia lui Irod Antipa și a romanilor, de minciunile și habotnicia fariseilor și saducheilor. Iar acum își pun toate așteptările în acest proroc Ioan, apărut în pustie, care spune cu curaj pasul poporului și strigă fără frică nimicniciile conducătorilor, el se arată a fi cu adevărat trimisul lui Dumnezeu pe pământ!

Viitorul socru – dă Doamne, să fie așa! – știe că el, Andrei, a mai fost la pustnicul Ioan, pe malul Iordanului și chiar s-a botezat în apele sfinte ale râului. Tot în speranța că botezul va aduce și alor lui noroc și-i va ajuta să scape de necazurile ce le amărăsc viața, l-a rugat să-l ajute să-și ducă familia acolo. S-au înțeles repede și el a tocmit cele două cămile. Cum-necum, se vede făcând totul ca să se țină de copila aceasta mult mai tinerică!...

Drumul începu să coboare pe neobservate, semn că se apropie trecătoarea îngustă și înfricoșătoare ce se strecoară sumbră și întunecoasă printre pereți înalți de stânci abrupte, de pe care se

scurg în continuu, șuvoaie de apă neagră, cu murmure triste ca bocetele ce dau fiori...

Temerile se dovediră neîntemeiate, deși tot omul se speriasse, oricât își spusese în sinea sa că n-o să i se întâmple chiar lui atacuri tâlhărești, și ajunseră cu bine în partea cealaltă! Andrei văzu apele aproape de tot, sclipind în stânga, în timp ce în dreapta se întind încă ogoare verzi. Începu să se vadă bine dincolo de semănături, culmea strălucitoare a Muntelui Tabor, pentru ca îndată să întâlnească răscrucea. Făcură scurt la stânga spre Gadara, într-o mișcare greoaie și gălăgioasă, ținându-se de malul mării ce se curbează către răsărit. Pe la jumătatea lui ajunseră la vijeliosul Iordan, de care nu se vor mai dezlipi...

Vijelios, hm! Doar până mai sus, când râul intră în Marea Galileei, apele sale curg cu repeziciune, că mai jos, când ies și încep să despartă Samaria de Pereea, apele i se pierd printre dunele de nisip, în timp ce le ocolește ca adormit, cu cotituri mari și leneșe, precum un șarpe lung ce-și caută drumul, orbit de nisipul zburătăcit de vânturile învârtite...

Deja munții cei înalți încep să facă loc câmpiei El Guir, care se întinde, verde și odihnitoare pe valea ce se lărgeste tot mai mult, pe amândouă laturile râului. E un ținut minunat, această câmpie mănoasă a Genizaretului, străbătută de nenumărate râșoare grăbind spre Iordan printre lunci verzi, cu flori în mii de nuanțe și miresme.

Andrei știe drumul pe dinafară, pentru că l-a străbătut adesea, și-și spune că l-ar urma și cu ochii închiși! Au trecut Iordanul prin vad, la ieșirea lui din mare, ceva mai sus de locul unde primește apele râșorului Ain-Tabiga. Trebuie să-și continue cu toții mersul pe partea cealaltă, prin Pereea, ca să se ferească de pericolele ce le-ar putea întâlni trecând pe pământurile uscate ale samaritenilor, cu idolii lor sălbatici, oameni răi și necredincioși, chiar tâlhari de drumul mare! De-acum, de la vadul acesta, Iordanul pare că desparte și unește două lumi...

Drumul se scurge în continuare la vale pe partea răsăriteană a Iordanului, bătută de soarele nemilos, timp de nouă luni pe an, într-o uscăciune de speriat, aproape pustie! La fel este și pe partea

cealaltă. Din pricina arșiței, numai pe malurile Iordanului cresc ici-colo, mici păduri de tamarix și pâlcuri de plop sau de ricin, încălcite cu trestii și rugi sălbatici.

Privind în urmă, Andrei revăzu la miazănoapte întinderile ondulate ale Gaulonitidei, iar la răsărit pe cele ale Pereei, catifelate de lumina soarelui, dar sterpe cu desăvârșire. În zare, priveliștea devine toropitoare, ca o vatră imensă de foc și pară! După cum observă din nou acum, această întindere înaltă de piatră e lungă și lată, începe de la Cezareea lui Filip și se vălurește la nesfârșit spre miazăzi; întorcându-și privirile întristate de priveliște pe partea dreaptă a Iordanului, în Samaria, întâlni un alt deșert, care se întinde tot în jos, cuprinde Ierihonul și se lățește împrejurul Ierusalimului, parcă numai spre a-i face pe galileenii ce le străbat, să-și iubească și mai mult țara și melegurile...

După ce au înnoptat pe malul Iordanului, laolaltă cu o parte din călători, ajunseră a doua zi la un alt vad, pe unde trecură din nou Iordanul, în dreapta, pe partea dinspre Ierichon. Râul curge și mai leneș printre dune, tot fără grabă, cu cotituri prin deșert spre miazăzi, unde priveliștea e tot mai mohorâtă și dezvăluie în zare canioane înnegurate. Dinspre Cetatea Ierusalimului, drumul vine la Ierichon și apoi până la Iordan printr-un deșert sterp și încins de soare, strecurându-se toropit printre nisipuri vâlvurite și văi de piatră seacă, unde doar șerpii și lăcustele își fac veacul. Ce altceva să fie la umbra firavelor tufișuri răzlețe de caperi spinoși?!...

Aici, unde au poposit împreună cu gloata, apele râului taie în două prundișul larg; pietre și nisip de fiecare parte, apoi malurile se ridică, acoperite de tufele dese ale tamarinilor și leandrilor sălbatici, cu frunze de un verde întunecat și de plop și sălcii piper-nicite, cu frunza bătând în alb, toate cotropite de vie sălbatică și hățișuri de trestie, ce taie la mâini și zdrelesc picioarele, plus rugii de mure, învălmășiți și țepoși, greu de străbătut fără un topor salvator! Prin rarele luminișuri de nisip udat de apă crește însă iarba deasă și grasă.

Privirile lui Andrei străbat îndelung și cu bucurie poporul adunat la acest ceas al amiezii! Își zice că judecă bine, dacă sunt atât de mulți oameni. Ei simt la fel! E mult popor aici la apele râu-

lui! Pustnicul Ioan și-a ales locul cu noroc. E un vad de trecere, râul cotește din nou domol, apa e mai mică, valurile se revarsă împlânzite pe câmpie și tresaltă cu scânteieri jucăușe. În toată această întindere pustiită de căldura nemiloasă a soarelui, doar scânteierea valurilor e înveselitoare.

Cei veniți călări și-au slobozit animalele, cămile, măgari și catări, la umbra tufișurilor dinspre maluri, ori le-au lăsat să pască în grija câte unui copil sau moșneag dintr-ai lor și s-au împrăștiat de-a lungul vadului. Tatăl fetei a priponit cămilele și nu are de gând să se îndepărteze prea mult, dar ei doi au plecat să-l caute pe pustnic, sub cuvânt că se vor înapoia tot împreună...

De pe o ridicătură, Andrei văzu și mai bine: e o mare de oameni, iar bucuria îi umflă pieptul! Capetele acoperite cu bucăți albe de pânză lăsate pe spate sunt ale bărbaților, pe când femeile ce-i însoțesc poartă maramă colorate în roșu, verzui, albastru, portocaliu și galben, înnodate pe sub bărbie sau la ceafă. Deosebi femeile de bărbații lângă care stau și pentru că sunt scunde și late, pe când doar fetele de măritat sunt zvelte. Chiar surăse, când își dădu seama, încă o dată, că femeile nu scapă nici un prilej să-și arate frumusețea prin felul de a se îmbrăca, mai dichisit decât al bărbaților.

Cu oarecare nedumerire, zări la o margine, aproape de mal, o ceată mică, înveșmântată în haine colorate și bătătoare la ochi, aidoma unei pete de ulei pe întinderea apei! Își spune, îngrijorat dintr-odată, că acolo nu pot fi decât farisei. Ei umblă îmbrăcați mereu în haine de sărbătoare, ca să se deosebească de oamenii de rând, dar să și arate că muncile grele nu sunt pentru ei. Nici aici nu se poate scăpa de pacostea lor...

Întorcându-și privirile, dădu de Adnana, pe lângă care el se tot învârtește, și ochii îi sclipiră șugubeț: fetele de măritat, în momentul scurt al tinereții, până să se dea după soț, se lasă împresurate de cât mai mulți băieți, pentru ca după măritiș să se poarte exact contrariu, pentru toată viața. Nici fâșneața lui nu e altfel! Se dă semeață și umblă cu pas săltat în hlamida ei portocalie, încinsă cu cordon verde, lat. Nu seamănă deloc cu mama ei, neagră, rotunjoară și păroasă ca o grecoaică, ceea ce n-ar fi de mirare, dacă ține seama de apropierea dintre